

„Senki nem tud olyan izgató, szellemes, és szívmengető
könyvet írni, mint Armentrout!” – *Laura Kaye*, NYT bestsellerszerző

FALL

z u h a n j v e l e m

with me

fine
selection

J. L. ARMENTROUT

A #1 NEW YORK TIMES *bestseller* Maradj velem *folytatása!*

J. L. ARMENTROUT

FALL

z u h a n j v e l e m

with me

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Zuhanj velem

– Köszönöm – mondtam, és enyhén elmosolyodtam.

Letette a poharat, aztán két kezével a pultra támaszkodott, és felállt. Aztán nem törődve azzal, ki láthatja vagy ki nem, áthajolt a pult fölött, és egy pillanatra már azt hittem, mindjárt megcsókol, én meg a következő másodpercben totál elolvadok. Biztos voltam benne, hogy megteszi. Annyira vártam, hogy már alig bírtam elviselni. Két tenyerem szinte viszkedett, annyira szerettem volna megfogni az arcát, és már nem láttam egyebet, csak az ajkait. Annyira készen álltam, hogy elolvadjak!

Reece azonban nem csókolt meg. Oldalra billentette a fejét, és az utolsó pillanatban a fülemhez hajolt, amikor pedig beszélni kezdett, forró lehelete miatt kis remegés futott végig a gerincemen.

– Még két óra, kicsim, és az enyém lesz.

*Az olvasóknak.
Remélem, tetszeni fog!*

1. FEJEZET

MINDÖSSZE TÍZ PERC TELT EL AZÓTA, hogy megérkeztem és ledobtam magam a napfényes váró egyik kényelmesen párnázott karosszékébe, amikor sportcipős lábak léptek elém. Előtte folyamatosan a sötét színű, keményfa padlót bámultam, és azon töprengtem, hogy magánorvosként biztosan hatalmas pénzt lehet szakítani, ha még a klinika várójába is ilyen méregdrága burkolatot tettek.

Persze Charlie Clark szülei soha nem fukarkodtak, ha arról volt szó, hogy fiuk a lehető legjobb, hosszú távú ellátást kapja. Egész Philadelphia legjobb intézményébe tették be. Tuti, hogy egy kisebb vagyont költöttek minden évben a kezelésre – legalábbis sokkal többet, mint amit én valaha is megkereshettem volna azzal, hogy a Monában pincérnősködöm és mellette webdesignerként dolgozom.

Úgy voltam vele, biztosan ezzel akarják kompenzálni, hogy évente csak egyszer látogatják meg, akkor is mindössze húsz perc erejéig. Biztosan vannak a világon nálam sokkal elnézőbb emberek is, de én egyre nehezebben tudtam magamban tartani az ismerős dühöt, ami minden alkalommal eltöltött, amikor a szülei eszembe jutottak. Lassan feljebb emeltem a tekintetem, és a szélesen mosolygó nővérré néztem. Pislogtam. Aztán még egyszer. Ném volt ismerős sem a rézvörös haj, sem a mogyoróbarna szem.

Új volt.

Végigpillantott rajtam, és habár a tekintete pár pillanatig elidőzött a hajamon, a mosolya egyetlen pillanatra sem halványodott. Nem mintha a hajam olyan rémesen őrült lett volna. Néhány nappal azelőtt kimostam a lángvörös színt, és helyette sokkal sötétebb lilára festettem néhány vastagabb tincset, és mivel a hosszabbakat összefogtam és egy kicsit kócos kontyba tettem a fejem tetején, annyira nagyon nem is tűntem rendezetlennek. Mivel tegnap én zártam a kocsmában, csak valamikor három óra magasságában értem haza. Kész rémálom volt felkelni, fogat mosni, megmosdani, majd kocsiba szállni és bejönni a városba.

– Roxanne Ark? – kérdezte, majd megállt előttem, és összefonta két kezének ujjait.

Agyam azonnal bevágta a kézféket, amikor meghallottam a teljes nevem. A szüleimnek rettenetes fura humorérzéke volt, és tuti, hogy a nyolcvanas években egy tonna kokaint szippantottak. Más magyarázata nem lehet, hogy miért neveztek el engem a *Roxanne* című számról, a testvéreimnek pedig miért a Gordon és Thomas nevet választották, hogy így, együtt, konkrétan Sting valódi nevét adják ki.

– Igen – mondtam, és azonnal a futártáskámért nyúltam.

A nővér mosolya akkor is az arcára tapasztva maradt, amikor intett, hogy menjek be a nagy, kétszárnyú ajtón.

– Venter nővér ma nincs bent, de elmondta, hogy maga minden pénteken délben eljön meglátogatni Charlie-t. Már mindent előkészítettünk.

– Jaj, ne, de ugye nincsen súlyos baja Venter nővérnek?

Hirtelen aggódni kezdtem. Az elmúlt hat év alatt, amióta Charlie-t látogattam, Venter nővérral afféle barátság alakult ki kettőnk között. Még azt is tudtam, hogy a legfiatalabb gyereke októberben

nősül, a középső pedig a múlt hónapban, júliusban hozta világra a család első unokáját.

– Csak egy teljesen hétköznapi, nyár végi megfázás döntötte ágy-nak – magyarázta a nővér. – Igazság szerint be is akart ma jönni, de mindnyájan úgy gondoltuk, jobb lesz, ha otthon marad hétvégére, és megerősödik. – Az új nővér oldalra lépett, és felálltam. – Venter nővér említette, hogy szeret felolvasni Charlie-nak.

Bólintottam, és még szorosabban fogtam a táskámat.

A nővér megállt az ajtó előtt, majd leakasztotta a belépőkártyáját, és leolvastatta a falra szerelt érzékelővel. Halk kattanás hallatszott, aztán a nővér kinyitotta az ajtót.

– Az elmúlt pár napban Charlie elég jól volt, bár azért ennél többet reméltünk – folytatta, miközben elindultunk a világos, neonnal megvilágított folyosón. A falak mind fehérre voltak festve és teljesen csupaszon hagyva. Nem volt semmi személyes. Nem volt semmi. – Viszont ma reggel korán ébredt.

Az én neonzöld flip-flop papucsom hangosan csattogott a padlóburkolaton, az ő sportcipője azonban semmi zajt nem keltett. Elmentünk a társalgóba vezető folyosó mellett. Charlie nemigen szeretett ott lenni, ami már azért is nagyon furcsa, hiszen a balesete előtt kimondottan társasági embernek ismertem.

Persze a baleset előtt sok minden nagyon más volt.

Charlie szobájához egy másik folyosó vezetett az épületnek abban a szárnyában, ahol a szobákból csodálatos kilátás nyílt a szélesen elterülő zöld tájra meg a fizioterápiás medencére, amit Charlie hátróztottan utált. Korábban sem szeretett különösebben úszni, most azonban, nem is tudom, miért, legszívesebben belebokszoltam volna valamibe, amikor megláttam ezt a rohadt medencét. Azért-e, mert mindenki más számára magától értetődő volt, hogy segítség nélkül

is úszhat, vagy talán azért, mert a vizet valahogy végtelennek láttam, mindenesetre ez a medence mindig arra emlékeztetett, mennyire súlyosan korlátozottá lett Charlie élete.

A nővér közvetlenül a zárt ajtó előtt állt meg.

– Ha készen áll, mehet. Tudja a szabályt.

Igen. Távozás előtt a nővérpulthoz kell mennem és kijelentkez-nem. Gondolom, attól tartottak, hogy megszöktetem Charlie-t, vagy ilyesmi. A nővér mosolyogva bólintott, sarkon fordult, és gyors léptekkel távozott.

Egy pillanatig csak néztem az ajtót, aztán mély levegőt vettem, és nagyon lassan kifújtam. Csak így tudtam összeszedni magam, mielőtt Charlie-hoz beléptem. Csak így nyugtathattam le magamban a hatalmas érzelmi vihart, amiben benne volt minden csalódottságom, haragom és fájdalom. Nem szerettem volna bevinni magammal. Nem akartam, hogy Charlie lássa rajtam. Néha persze nem sikerült, de akkor is mindig megpróbáltam.

Csak akkor nyitottam ki az ajtót és léptem be, amikor már teljesen biztos voltam benne, hogy képes leszek őszintén mosolyogni. És ahogyan az elmúlt hat évben minden pénteken, először megpillantani Charlie-t olyan volt, mint kapni egy jókora gyomrost.

A hatalmas, padlótól mennyezetig húzódó ablak előtt ült a *saját* foteljében – egy kerek rattan papasan fotel volt, élénkkék párnával. Tizenhat éves kora óta megvolt neki, és mindössze pár hónappal azelőtt kapta meg, hogy örökre megváltozott az élete.

Charlie nem nézett fel, amikor beléptem, és halkán bezártam magam mögött az ajtót. Soha nem nézett fel.

A szoba maga egyébként nem volt annyira gáz. Viszonylag tágasnak tűnt, volt benne egy hatalmas ágy, amit a nővérek minden egyes nap bevetettek és megigazítottak, egy íróasztal, amiről pontosan

tudtam, hogy Charlie soha nem használja, valamint egy tévé, amit a hat év alatt még egyetlen alkalommal nem láttam bekapcsolva.

Rettenetesen vékonynak láttam, ahogyan ott ült abban a fotelben, és csak bámult ki az ablakon. Mint valami szalmaszál. Venter nővér még régebben mondta, hogy nem tudják belediktálni a napi három adag ételt, de az sem segített, amikor stratégiát váltottak, és inkább ötszöri étkezéssel, kisebb adagokkal próbálkoztak. Egy évvel ezelőtt annyira rossz lett a helyzet, hogy kénytelenek voltak csövön keresztül táplálni. Tisztán emlékeztem, mennyire féltem akkoriban, mert szinte teljesen meg voltam győződve róla, hogy elveszítem.

Charlie szőke haját aznap reggel megmosták, de aztán már nem fésülték meg. Ráadásul most sokkal rövidebbre volt vágva, mint ahogy hordani szokta. Mindig is amolyan művészien kócos szeretett lenni, és régebben csakis ilyen haja volt. Ma fehér pólót és szürke melegítőalsót viselt, de sajnos nem a menő fajtát, hanem azt, ami a bokájánál gumis. Pontosan tudtam, mennyire ki lenne akadva, ha tudná, hogy ez van rajta – és jogosan, mert neki... nos, mindig volt stílusa és ízlése is.

Odamentem a másik fotelhez. Erre három éve én vettem az övéhez passzoló színű kék párnát. Megköszörültem a torkom.

– Szia, Charlie!

Rám sem nézett.

Nem éreztem csalódottságot. Persze bennem volt egy tüske, hogy ez azért mégsem igazságos, de nem tört rám semmilyen hihetetlen csalódottság és keserűség, mert az évek alatt sajnos hozzászoktam már.

Leültem, a táskámat a lábam mellé, a földre tettem. Charlie közelről huszonkét évesnél sokkal idősebbnek tűnt. Arca beesett, a bőre színtelen, és egykoron étellel teli, zöld szemei alatt szigorú, fekete karikák sötétlettek.

Újabb mély levegőt vettem.

– Nevetségesen nagy kánikula van odakint, úgyhogy légy szíves, ne röhögj ki a levágott szárú farmer rövidgatyám miatt. – Régebben azt sem engedte volna, hogy az utcára kilépjek ilyesmiben. – És az időjárás-jelentés szerint a hétvégén minden rekordot megdönt a meleg.

Charlie lassan pislogott.

– Ha jól emlékszem, elég durva viharokat is jósolnak.

Összetettem két kezem, és imádkoztam, hogy rám nézzen. Voltak olyan látogatások, amikor egyszer sem tette meg. Az utolsó három alkalom például éppen ilyen volt, én pedig rettenetesen féltettem, mert amikor legutóbb így viselkedett, nem sokkal később nagyon súlyos rohamai voltak. Igaz, hogy a kettőnek valószínűleg semmi köze egymáshoz, a gyomrom ennek ellenére fájdalmas görcsbe húzódott. Különösen azért, mert Venter nővér is azt mondta, a rohamok viszonylag megszokottak az olyan jellegű, tompa tárgytól szerzett fejsérülések esetén, mint amilyen a Charlie-é is.

– Ugye emlékszel még, mennyire szeretem a vihart? – kérdeztem. Semmi reakció.

– A tornádót kivéve – helyesbítettem. – Viszont most Philadelphiában vagyunk, úgyhogy kétlem, hogy egyetlen tornádó is erre tévedne.

Újabb lassú pislogás. Nem fordult felém.

– Hú, képzeld! Holnap zárt körű buli lesz a Monában, úgyhogy csak a meghívottak lesznek ott – folytattam. Elképzelhető, hogy valamikor korábban meséltem már neki, de úgy voltam vele, hogy valószínűleg mindegy.

Elhallgattam, és vettem egy nagy levegőt.

Charlie még mindig kifelé bámult az ablakon.

– Szerintem neked nagyon bejönne a Mona. Kicsit lepukkant, de ettől csak hangulatosabbnak tűnik. Szerintem mondtam már. Nem is tudom, de annyira jó lenne... – Elharaptam a szót, mert Charlie hirtelen akkorát sóhajtott, hogy mind a két válla felemelkedett.

– Szóval nagyon sok mindent szeretnék – fejeztem be a gondolatot suttogva.

Hintázni kezdett, de úgy tűnt, mintha tudatában lenne. Lassú tempóban mozgott, mint az óceán gyöngéden hullámzó vize.

Egy pillanatra erőt vett rajtam a kényszer, hogy sikoltva adjam ki magamból minden hirtelen felgyülemelő frusztrációm. Charlie-ba valamikor bele sem lehetett volna fojtani a szót. Általánosban a tanárok Nagyszájúnak hívták, ő pedig csak nevetett rajta – istenem, még soha senkit nem hallottam, akinek nála szebb nevetése lett volna, olyan igazi ragadós, szívből jövő!

De évek óta, egyetlenegyszer sem nevetett.

Szorosan becsuktam a szemem, mert gátat akartam vetni feltörő, perzselően forró könnyeimnek, és legszívesebben a padlóra vettem volna magam, és dühösen csapkodni kezdek. Ez az egész annyira igazságtalan! Charlie-nak állnia kellene, és járkálni. Már régen le kellett volna diplomáznia, találni magának valami szexi pasit, aki őszintén szereti, és most azzal kellene foglalkoznunk, hogy majd én milyen random pasit rángatok el magammal a négyes randijainkra. Meg kellett volna tennie azt, amire megesküdt, és régen ki kellett volna adnia az első regényét. Mindennek olyannak kellene lennie, mint valamikor. A legjobb barátoknak kellene lennünk – elválaszthatatlanoknak. Az kellene, hogy eljárjon hozzám a kocsmába, és amikor arra van szükség, rám szóljon, hogy szedjem már össze magam, basszus.

Charlie-nak élnie kellene, mert ami itt ül mellettem – bármi legyen is *az* –, annak semmi köze hozzá.

Ehelyett *egyetlen* rohadt éjszaka, egy csomó hülye szó, valamint egy istenverte *kő* mindent tönkretett.

Amikor kinyitottam a szemem, reménykedtem benne, hogy ő is engem néz. Csalódnom kellett. Nem tehettem mást, összeszedtem magam, és kivettem a táskámból egy vízfestékkel festett képet.

– Ezt neked készítettem – mondtam, és hallottam, hogy a hangom egy kicsit rekedtes. – Emlékszel még, amikor tizenöt éves korunkban apa elvitt bennünket Gettysburgbe? Imádtad a Devil's Dent. Azt festettem meg.

Kihajtogattam a lapot, majd feltartottam elé, de rá sem nézett. Az elmúlt héten jó pár órába beletelt, amíg sikerült megfestenem a füves mezők fölé magasodó homokos köveket, és eltalálni, hogy pontosan milyen színe volt a kisebb-nagyobb szikladaraboknak. Akvarell lévén az árnyékokat volt a legnehezebb megcsinálni, de azt hiszem, végül rohadt jó lett.

Felálltam, majd a festményt az ágyával szemközti falhoz vittem. Kerestem az íróasztalon egy gombostűt, és feltűztem a többi kép mellé. Amióta csak eljártam hozzá látogatni, minden héten hoztam neki egyet, vagyis mostanra összesen háromszáztizenkettő gyűlt össze.

Tekintetem végigjárta a falakat. Nekem a róla készített portréim voltak a kedvenceim – és azok, amiken kettőnket ábrázoltam, még fiatalabb korunkban. Már nem sok szabad hely maradt. Hamarosan kezdhetek a mennyezetre is festményeket ragasztani. Mindegyik kép a múltat ábrázolta, a jelenről vagy a jövőről egy sem készült. A falakat az emlékeknek szenteltem.

Visszamentem a székhez, elővettem azt a könyvet, amit az utóbbi időben olvastam neki. Az *Újhold* volt, aminek az első részét még

együtt néztük meg a moziban. Nem sok híja volt, hogy a másodikat is megnézzük. Kinyitottam, odalapoztam, ahol a legutóbb abbahagytam, és azon gondolkodtam, hogy Charlie szinte biztosan bele lett volna zúgva Jacobba. Az emós vámpírok nem jöttek be neki. Igaz, hogy már negyedszerre olvastam neki ugyanezt a részt, de valamiért úgy éreztem, még mindig nagyon tetszik neki.

Én legalábbis ezt magyaráztam be magamnak.

A vele töltött óra alatt egyetlen pillanatra sem nézett rám, és amikor összeszedtem a holmimat, a szívemet éppen olyan nehéznek éreztem, mint amilyen az a végzetes kő volt. Odahajoltam hozzá.

– Nézz rám, Charlie! – mondtam, és egy szívdobbanásnyi ideig néma csöndben vártam. – *Légy szíves!*

Charlie azonban csak lassan pislogott, és a testét ringatta. Előre, hátra. Ennyi volt az egész. Teljes öt percig vártam valamilyen reakcióra, bármilyenre, azonban csalódnom kellett. Könnyek gyűltek a szemembe, amikor megcsókoltam hűvös orcáját, aztán felegyenesedtem.

– Akkor a jövő hét pénteken találkozunk.

Úgy tettem, mintha azt mondta volna, hogy jól van, mert csak így éreztem magamban elég erőt, hogy az ajtóhoz lépjek, kimenjek, és becsukjam magam mögött. Kijelentkeztem, majd kiléptem a perzselő hőségbe. A táskámból előhalásztam a napszemüvegemet. A kárikula ugyan egy pillanat alatt felmelegítette a bőrömet, a lelkem azonban éppen olyan hideg maradt, mint előtte. Ugyanezt éreztem minden alkalommal, amikor Charlie-t látogattam meg, és már tapasztalatból tudtam, hogy ez a hidegség nem is enged majd fel bennem, amíg el nem kezdődik a műszakom a Monában.

Halkan káromkodva mentem a parkoló vége felé, ahol a kocsimat hagytam. Figyeltem, hogyan remeg a levegő a forró aszfalt fölött, és

már is azon töprengtem, ezt vajon milyen színekkel fogom tudni a vásznon is visszaadni. Aztán amikor megláttam jó öreg Volkswagen Jettát, egy pillanat alatt elszállt a fejből minden festéssel kapcsolatos gondolat. A gyomrom görcsbe rándult, nem sok híja volt, hogy hasra ne essek a saját lábamban. A kocsim mellett ott állt egy szép, szinte vadonatúj pick-up.

Ismertem ezt a fekete pick-upot.

Egyszer még vezettem is.

Basszus!

Csak álltam ott, földbe gyökerezett lábbal, és képtelen voltam mozdulni.

A kocsit tulajdonosa ugyanis az egész életemet megkeserítette, miközben különös módon újra és újra főszerepet játszott az álmaimban. Még a mocskosakban is. Különösen azokban.

Reece Anders eljött, én pedig hirtelen nem is tudtam, hogy a következő pillanatban tükör rúgom majd, vagy inkább megcsókolom.

2. FEJEZET

LASSAN KINYÍLT A VEZETŐOLDALI AJTÓ, a szívem pedig – az átkozott, áruló szívem – hatalmasat dobbant, amint kilépett belőle egy hosszú láb. Farmer és barna, bőr flip-flop papucs volt rajta. Miért kell nekem bomlanom az olyan pasikért, akik elég bevállalóság ahhoz, hogy farmerhez papucsot vegyenek? Mert isten az atyám, ez a bizonyos flip-flop rettenetesen szexi volt a kopott farmerrel párosítva! Megjelent a másik láb is, és az ajtó egy pillanatra – csak egyetlen, rövid pillanatra – eltakarta a felsőtestet. Aztán becsapódott, és hirtelen elémm tárult az ugyancsak kopott Metallica-póló, ami gyakorlatilag semmit nem rejtett az ínycsiklandó, kidolgozott kockahasból. Komolyan mondom, hogy az izmok minden vonalát tökéletesen lekövette. És persze ugyanezt tette a bicepszével is. A póló szó szerint gúnyolódott velem.

Ennyi. Most már biztos, hogy ha ez a póló ember lenne, egy hisztis, flegma hímkurva volna.

Tekintetem lassan végigvándorolt a széles vállon – így ránézésre is megtartotta volna az egész világot –, majd tovább, az arcára. Szexis, fekete napszemüveg volt rajta, és istentelenül jól nézett ki.

De mindegy, mennyire festett jól civilben, és az is, hogy amikor egyenruhában láttam, a bugyim minden alkalommal *lánggra* kapott, mert meztelenül kész vizuális orgazmus volt a pasi.

Tudom, mert már láttam, milyen. Nagyjából. Na jó, a farkát simán láttam, és az pontosan olyan volt, ami miatt állandóan visszatért az álmaimban.

Reece amolyan klasszikusan jóképű pasi volt, afféle, hogy az ujjaim szinte viszkettek, annyira szerettem volna megfesteni – a szögletes arccsontját, a telt ajkait és az éles állát, amivel tortát szeletelhetett volna. Rendőrként szolgálnia és védenie kellett, ugyanakkor volt benne valami keményfiús is.

Sajnos ezzel együtt is mélységesen utáltam és teljességgel megvettem. Többnyire. Néha. De különösen akkor, amikor megláttam ezt a tökéletes férfit, és fellobbant bennem a vágy, hogy megkapjam. Igen, ilyenkor gyűlöltem is egyben.

És mivel a puncim ebben a pillanatban kicsit vibrálni kezdett a látványra, tudtam, hogy éppen intenzíven gyűlölöm. Szorosabban fogtam a táskám, és úgy löktem ki oldalra a csípőm, ahogyan Katie szokta... ő az egyik barátom, aki ezzel szokott felvezetni minden közelgő, verbális alázást.

– Mi a fenét csinálsz te itt? – kérdeztem tőle, aztán az ezerfokos hőség ellenére is azonnal kirázott a hideg, mert tizenegy hónapja nem beszéltem vele. Nem számolva a *baszdmegeket*, mert azt ebben az időszakban, nem is tudom, vagy négyszáz alkalommal mondtam neki. Tök mindegy.

Fekete szemöldöke a napszemüveg fölé szaladt. Eltelt egypár pillanat, majd úgy nevetett fel, mintha a világ legviccesebb dolgát mondtam volna.

– Mi volna, ha inkább egy szíával indítanál?

Ha ezzel a válasszal nem billent ki, egész káromkodásáradatot zúdítottam volna felé, mert szerintem a kérdés nagyon is helyénvaló volt. Ha jól tudtam, a hat év alatt, mióta Charlie-t látogatom, Reece-nek még egyszer sem jutott eszébe eljönni hozzá. Ugyanakkor egy egészen halvány büntudat is támadt bennem, hiszen a jó édes anyám nem ilyennek nevelt, szóval végül mégis kikényszerítettem magamból egy halk sziát.

Tökéletesen formált ajkával csücsörített, és nem válaszolt.

Gyanakvóan néztem a napszemüvegem mögül.

– Jó napot... biztos úr.

Eltelt vagy egy pillanat, aztán a fejét oldalra billentve válaszolt.

– Most nem vagyok szolgálatban, Roxy.

Ó, istenem, ahogy a nevemet mondta...! Roxy! Ahogyan a nyelve az R betűt formázza! El sem tudom képzelni, miért, de amikor erre gondoltam, olvadozni kezdett minden olyan testrészem, aminek most nagyon nem kellett volna olvadoznia.

És amikor még mindig nem mondott semmit, legszívesebben puncin bokszoltam volna magam, mert már láttam, hogy addig fogja ezt csinálni, amíg ki nem kényszeríti belőlem. És nem tudtam ellenállni.

– Szia... – Meg kellett erőltetnem magam, hogy kimondjam. –
Reece.

Ajka azonnal mosolyra húzódott, jelezve, hogy jogosan, de nagyon büszke magára. Mert ahogyan a dolgok álltak, hatalmas teljesítmény volt a részéről, hogy kimondatta velem a nevét, és ha éppen lett volna nálam valami jutalomfalat, tutira azonnal a képébe tömöm.

– Annyira nehéz volt? – kérdezte.

– Igen – feleltem. – Kicsit meg is halt a lelkem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Erre hangosan nevetni kezdett, én meg döbbenetesen néztem rá.

– A te lelkedben csak szivárványok és aranyosan csóváló kutyusfarkak élnek, kicsim!

Horkantottam.

– Az én lelkem mélységesen fekete, és tele van végtelenül jelentéktelen dolgokkal.

– Jelentéktelen dolgokkal?

Megint hangosan nevetett, felemelte a kezét, és barna hajába túrt. Oldalt teljesen rövidre nyírva viselte, felül azonban valamivel hosszabbra hagyta, mint a zsaruk többsége.

– Az biztos, hogy ez nem mindig volt így – tette hozzá, aztán lehervadt ajkáról az a kicsit (na jó, nagyon) elbűvölő mosoly. – Na igen. Nem mindig volt így.

A következő sóhaj a torkomon akadt. Nagyon régóta ismertük egymást. Mikor gimiben elsős voltam, ő éppen másodikba járt, és már akkor is minden lány róla álmodott. Természetesen *keményen* belezúgtam, de annyira, hogy az első béna kis firkálmányom a füzetemben egy szív volt, az ő nevével a közepén. Akkoriban alig vártam, hogy rám mosolyogjon, vagy legalább tegyen egy pillantást az én irányomba, de túlságosan fiatal voltam, és egészen más emberekkel barátkoztam, mint ő. Mondjuk mindig nagyon kedvesen viselkedett velem – persze lehet, csak azért, mert ő és a bátyja, valamint a szülei éppen a szomszédunkba költöztek.

Mindenesetre tényleg mindig nagyon kedves volt, nemcsak velem, de Charlie-val is. Amikor tizennyolc éves korában bevonult tengerészgyalogosnak, a szívem majd megszakadt. Teljesen összetörtem. Biztos voltam benne, hogy mi ketten majd összeházasodunk, egy csomó gyereket csinálunk, és rettenetesen nehéz volt az a néhány év, amit külön töltöttünk. Soha nem felejttem el a napot, amikor